

Postoje dva oblika nerazumevanja ljudske unutrašnje funkcionalnosti. Jedna se sastoji u tome da se hoće prikazati kako je ljudska duševno-duhovna struktura toliko jedinstvena da je nije moguće razložiti na uže oblasti. Takvo učenje potiče ili iz nekih tradicionalnih meditativnih škola sa Istoka ili iz nekih savremenih psiholoških pravaca. Razlika je u tome što se na Istoku drže samo svesti, intuitivne spoznaje sadržaja svesti i upravljanjem tih sadržaja, tako da se pri takvom odnosu ni ne može izdvojiti, recimo misaonost ili maštovitost kao posebna unutrašnja funkcija, pošto se ne pridavanjem značaja rezultatima ili proizvodima tih funkcija mora negirati i delatna moć ili postojanje samih funkcija. S druge strane, neki savremeni psihološki pravci, celinu unutrašnjeg bića svode na emotivnost, tako da se kroz takve emotivističke naočare ne može videti posebnost i značaj koncentracije, iako se zna šta je pažnja.

Drugi oblik nerazumevanja unutrašnje funkcionalnosti je obrnute prirode. U njemu se unutrašnja struktura hoće razložiti na sastavne elemente, do te mere da se gubi iz vida da u ljudskoj unutrašnjosti nema elemenata već oblasti koje nisu međusobno nezavisne, nego su u funkcionalnoj zavisnosti jedna od druge i da sve te unutrašnje funkcije ipak predstavljaju jednu celinu i to ne u svom mehaničkom zbiru, već baš kroz tu funkcionalnu vezu.

Tih unutrašnjih duševno-duhovnih funkcija ima sedam: misaonost, volja, koncentracija, intuicija, maštovitost, pamćenje i osećajnost. Ne samo da nijedna od njih nije nezavisna od bilo koje druge, nego između mnogih postoje razne nijanse prelaznih oblika. Tako, recimo, intuicija može biti više misaona ili više osećajna, maštovitost može biti i misaona, i osećajna i koncentraciona, koncentracija može biti i misaona, i intuitivna i maštovita i osećajna, volja može biti misaona, intuitivna ili koncentraciona itd.

Bez obzira na tu međusobnu povezanost i zajedničku jedinstvenost unutrašnjih funkcija može se načiniti jedna gruba podela na duhovne i duševne funkcije. Nosioци duha su misaonost, volja i koncentracija, nosioци duše su osećajnost i maštovitost, dok su intuicija i pamćenje u apriornom smislu neutralni. Ta podela je gruba jer je uopštena, pošto u odredjenim uslovima i misaonost i volja i koncentracija mogu biti duševni, kao što pod posebnim uslovima osećajnost i maštovitost mogu biti duhovni. Ali ta podela, iako tako gruba, kroz istoriju duhovnosti i proučavanja unutrašnjeg čovekovog bića ipak postoji, tako da se tačno može reći koja duhovna, teorijska ili naučna struja se više priklanja duši, a koja duhu. Normalno je da tu postoje i izuzeci koji pokušavaju da izvrše neku sintezu, ali oni su retki.

Psihologija, umetnost, hedonizam, egzistencijalizam, hrišćanstvo i taoizam više naginju spontanosti, osećajnosti, podsvesti, nesvesnom, želji i zadovoljstvu i zato je njihova polazna ili krajnja tačka locirana u duši. S druge strane platonizam, stoicizam, kantovstvo, budizam i joga više forsiraju disciplinu, volju, svest, samosvest, misaonost i programiranost, tako da oni svoje uporište i smisao ljudskog razvoja nalaze u duhu. To ne znači da u onim prvim nema duhovnosti ili da u onim drugim nema duševnosti, već znači da u njima prevladjuje duševni ili duhovni sadržaj.

Do stvarne sinteze duševnih i duhovnih sadržaja ne može doći niti u jednom čoveku, ma koliko on bio svestran ili sa širokim mogućnostima i pogledima na svoj razvoj, niti u jednoj duhovnoj školi ili naučno – teorijskom pravcu. U prvom slučaju kod svakog čoveka mora da prevladjuje duševnost ili duhovnost, a u drugom slučaju u svakoj duhovnoj školi ili naučno – teorijskom pravcu postoje zajednički polazni principi koji toj grupaciji daju sektaški karakter.

Do stvarne sinteze duševnosti i duhovnosti može doći u jednoj duhovnoj školi duševnih i duhovnih ljudi, od kojih svaki u sebi nosi ono čemu uče pomenute sekte: platonizam, hedonizam, hrišćanstvo, budizam, psihologija itd. a koji su, iako su na različitim pozicijama, okupljeni na istim ciljevima. Ti isti ciljevi su da se ljudima uopšte,

a posebno mladima, omogućí da pronadju i upoznaju sebe, što znači da otkriju svoje mogućnosti, i kvalitete, ali i konfliktne procese u sebi i nedostatke, kako bi ih prevazišli, ili se oslobodili njihovog pritiska.

Zato naša škola Duhovnog razvoja okuplja i psihologe i hedoniste i egzistencijaliste i hrišćane i zenovce i taoiste i umetnike i platoniste i stoičare i teologe i sve ostale koji su na nekoj drugoj poziciji ali imaju šta da kažu onima koji hoće da ih saslušaju.

Jer cilj ove škole treba da bude da se ljudima omogućí da se susretnu i da komuniciraju sa što više raznovrsnih uticaja i ideja o tome kako se treba razvijati ili kako treba živeti, da bi svaki čovek mogao ili da izabere ono što mu najviše odgovara, ili da uzme od svega po nešto ako neće da se prikloni ni jednoj sekti, već hoće da bude duševno i duhovno bogat, ali tako da ostane svoj.

Stoga mi ne samo da u ovoj školi uključujemo ljude iz različitih oblasti nego preko tih ljudi i primenjujemo različite sadržaje i metode za vaspitni rad sa mladima. Sada se postavlja pitanje šta sve može da se radi?

Kao prvo mogu da se primenjuju razni psihološki sadržaji i metode rada. Od psihoanalize preko raznih varijanti igara ljudskih bliskosti, vegetoterapije i Lovenovih bioenergetskih vežbi do psihosinteze. Ti psihološki sadržaji i metode rada obuhvataju duševnu dimenziju ljudskog bića i doprinose duševnom zdravlju, oslobadjanju osećajnosti, odnosno razvoju lepote, radosti i zadovoljstva, zatim razvijanju međjuljudske komunikacije i kreativnog delovanja.

U ovoj školi će biti reči o duhovnim sadržajima i metodama vaspitnog rada ili o sadržajima i metodama moralnog vaspitanja, budući da moralni razvoj pojedinca podrazumeva njegovo razvijanje misaonosti, volje, koncentracije, svesti, samosvesti, discipline i programiranosti, kako u ponašanju tako i u organizaciji sopstvene svesti. Ti sadržaji i metodi su:

1. misaoni razgovori na duhovne ili duševne teme
2. sastavljanje spiska i analiziranje ličnih pozitivnih i negativnih osobina stanja i osećanje u cilju razvijanja misaone samosvesti
3. lični razgovori sa duhovnom dimenzijom
4. analiza aforizama ili drugih kraćih mudrih tekstova
5. pripremanje vodjenja razgovora
6. moralna praksa – pomoć starijim ljudima
7. dogovorno postavljanje duhovnih zadataka i realizacija ličnih principa
8. vežbe meditacije, ili volje i koncentracije
9. pisanje odgovora na duhovna pitanja
10. pisanje tema bilo da su opštije teme ili su vezane za neki konkretni duhovni cilj ili "problem".

Škola traje tri godine, nakon čega se dobija sertifikat DUHOVNI SAVETNIK.

DUH, MISAO, SVEST, MEDITACIJA

1. Duh, energija, duša, materija, involucija ili večno jedinstvo
2. O dimenzijama mudrosti
3. Udubljujuće pounutrenje – nivoi meditacije
4. Osvešćivanje nesvesnog
5. O vrlinama
6. Kako jačati volju
7. Mentalna afirmacija ili moć misli
8. Duh kao jedinstvo ličnosti i bezličnosti
9. Likovna umetnost kao estetska vrednost
10. Razni vidovi meditacije u pokretu (sanchin ,tai chi chuan, tantra, ples)
11. Zašto čula i želje ponekad ometaju duhovni razvoj – jogijska pratjahara i hrišćanska askeza
12. O posmatrajućem nepotiskivanju
13. Tehnike disanja u raznim duhovnim tradicijama
14. Misaona i praktična doslednost
15. Logika duhovnog razvoja
16. Natalna karta kao lična šifra puta individuacije
17. O četiri elementa
18. Platon, Hegel i Niče kao izazov za Istok
19. Meditacija kao novi zadatak za zapadne mislioce
20. Zakon karme i čistota namere
21. Zašto iskustvo nije samo čulno, i o pojmovnom izražavanju duhovnog iskustva
22. Veza Neba i Zemlje
23. Filozofija, hrišćanstvo, Budizam
24. Mreža duhovnih porodica
25. Rađanje novog čoveka